

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๒ วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๓

Dharma@Hand Lite
www.Dittemag.com

...เหมือนมีสิทธิ์เสรีที่ผูกพัน
ไม่ยอมบินท่องไปไกลลิ้นลิ้น
แต่ติดกับกรงกรรมทำกรรม
วิญญูณาทุกกัมมันต์อนันต์นัย

ภาพปกโดย นพ.ประกอบ แสงมณีวงศ์ <http://prakorbs.multiply.com>
อ้อยคำโดย พินธรา

สารบัญ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว	3
สารสองใจ	10
โหรา (ไม่) คาใจ	13
กว่าจะถึงฝั่งธรรม	16
เล่าเรื่องเมืองพุทธ	19
ดั่งตถุณวิสัยนา	21
ดั่งตถุณพจนา	23
ประกอบอมสิน	24
วรรณกรรมน่าใจ	27
ชวนคิดชวนรู้	34

ฉบับที่ ๒๒ ระลึกชาติ

จากใจ ม.ก.ใกล้สัก
Lite Talk

กรณีได้ระลึกชาตินั้นมีมานาน
และยังมีให้เห็น ให้ได้ยิน ให้สงสัย ให้สับสนอยู่เรื่อยๆ
แต่รายล่าสุดน่าจะเป็นที่สนใจของประชาชนจำนวนมาก
เนื่องจากเคยเป็นดาราดังระดับประเทศ
แล้วก็มาออกรายการที่มีคนเฝ้าตามชมหลักแสนหลักล้านด้วย

หลายคนคงทราบดีนะครับ
ใช่แล้ว ผมกำลังพูดถึงนางเอกตาเศร้า
คุณปู วิชชุดา สวนสุวรรณ
ที่ว่ากันว่ากลับชาติมาเกิดเป็นลูกของน้องชายตัวเอง
และมาให้เห็นกันทางรายการตีสิบเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

เมื่อทราบข่าวนี้
ผมให้ความสนใจต่างจากกรณีได้ระลึกชาติอื่นๆหน่อยหนึ่ง
เนื่องจากจำได้ถึงความรู้สึกสงสารเธอ
ที่ประสบอุบัติเหตุรถชนกันเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน
ตอนนั้นยังไม่เข้าใจนักว่าทำไมถึงสงสารมากมาย
ทั้งที่ไม่ได้รู้จักเป็นส่วนตัว ไม่ได้เป็นแฟนหนังแฟนละคร
อาจกล่าวได้ว่าไม่รู้ว่าจะหน้าอย่างนี้ชื่ออย่างนั้นด้วยซ้ำ
แต่ปัจจุบันมองย้อนไปก็เข้าใจ
เป็นธรรมดาครับ คนดี คนกตัญญูกับพ่อแม่ต้องตกตาย
ย่อมก่อคลื่นความสะเทือน
ให้คนเกิดความอาลัยสงสารในคราวเคราะห์ร้ายได้
ยิ่งเป็นดาราดัง ก็ยิ่งเป็นความสะเทือนในวงกว้าง

ชวนคุยเรื่องนี้ จริงๆไม่ได้จะมาตั้งประเด็นท่านเชื่อหรือไม่
ท่านว่าจริงหรือไม่จริง หรือให้ช่วยกันโหวตแบบประชาธิปไตย
ตัดสินกันว่าสรุปแล้วให้เชื่อไม่เชื่อ
แต่มีประเด็นน่าสนใจเกี่ยวกับกรรมวิบากในสังสารวัฏ

คือเลยเลย "ถ้าเชื่อว่าจริง" คุณปลูกกลับมาเกิดเป็นหลานสาว
เราจะได้ความรู้ความเข้าใจอะไรติดมือบ้าง
ดีกว่าเมาท์กันมันๆอย่างเดียว

เด็กหญิงในปัจจุบันอายุเกือบ ๔ ขวบ
รู้ความแล้วพอสมควร แต่ยังวิ่งเล่นสนุกสนานตามวัย
แต่พ่อแม่ของเด็กเกิดความเอะใจสงสัย
ตั้งแต่ฝ่ายแม่ยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตั้งครรภ์
กล่าวคือ ฝ่ายพ่อฝันถึงพี่สาวซึ่งผูกพันกันมาก
เธอบอกว่าจะมาอยู่ด้วย
ประกอบกับมีญาติบอกมาจากต่างจังหวัดอีก
บอกเห็นปูมมาลา จะไปเกิดใหม่

เวลาผ่านไปโดยที่คงจะไม่มีใครคิดอะไรมาก
มีการตั้งครรภ์ มีการเกิดใหม่ของเด็กหญิงชื่อ "น้ำฟ้า"
แล้วก็วันหนึ่ง เมื่อเธออายุเพียงขวบเศษ
ที่เห็นรูปคุณพ่อคุณแม่ แล้วบอกถูกว่านี่พ่อ นี่แม่
แต่ยิ่งไปกว่านั้นยังมีรูป ปู่ วิชาชุดา ซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อน
ทว่าเห็นครั้งแรกก็ลากเสียงยาว บอกว่านี่คือ "ปู่"
ซึ่ง หมายถึงเธอเองในอดีต

นอกจากนั้น เธอยังเรียกคุณปู่ว่า "พ่อเลี่ยม"
และเรียกย่าว่า "แม่ต๋อย"
ซึ่งหมายถึงพ่อแม่ของเธอเองในอดีตชาติ
แล้วก็บอกรายละเอียดต่างๆ
เมื่อครั้งเป็นปู่ วิชาชุดาได้ถูกมากมาย
เช่น พ่อพาไปจุดประสพอุบัติเหตุ
เด็กหญิงก็ร้องว่า ชน เจ็บ ชน เจ็บ
ซึ่งเหตุการณ์ราวๆนี้
ก็เป็นไปตามสไตร์พิสุจน์ได้กระลึกชาติทั่วโลก
ใครจะกังขาหรือเชื่อถือก็สุดแต่จะเอาอะไรตัดสิน

ถ้าเด็กหญิงน้ำฟ้าคืออดีตดาราดัง วิชาชุดา สวณสุวรรณจริง
ก็แปลว่า "ดาราไม่จำเป็นต้องตกนรก"
เหมือนที่หลายคนเข้าใจตามพุทธพจน์กันแบบรวบรัด

กล่าวคือเรารู้กันว่าคุณวิษชุดาเป็นคนมีความกตัญญู
ทำงานบนเส้นทางบันเทิงด้วยใจอยากสร้างบ้านให้พ่อแม่
แล้วก็ไม่ได้มีบทบาทช่วยวนราคะหรือช่วยยุโทสะจัดจ้านนัก
ขนาดประสบอุบัติเหตุ กระตุกจิตให้หดแคบ
มีดมนด้วยความตกใจกลัว ก็แคว้นเวียนอยู่ในสภาพหนึ่ง
รอฤกษ์เกิดใหม่เป็นมนุษย์อีกครั้งได้

อีกความรู้หนึ่งคือจากคำให้การของผู้เป็นพ่อแม่ในชาติใหม่
คุณแม่ตั้งครรภ์แล้ว ๓ เดือน
ญาติฯจึงฝันถึงในท่านองวิษชุดาจะเกิดใหม่ และมาอยู่ด้วย
เคสนี้เราจึงบอกได้ว่าวิญญานแม่ปฏิสนธิในท้องพ่อแม่แล้ว
ก็ยังอาจอยู่ในสภาพเดิมๆ ไปปรากฏตัวในฝันใครต่อใครได้
อันนี้หลวงปู่มั่นเคยเล่าให้ฟังถึงขั้นที่ว่า
โยมผู้หญิงคนหนึ่ง ยังมีชีวิตเป็นมนุษย์
แต่จิตไปปฏิสนธิในท้องหลานสาวได้ก็มี
ต่อเมื่อตั้งใจไม่หวังคนในโลก ไม่ผูกอะไรกับโลกนี้อีก
หลานสาวจึงแท้ง อันนี้ก็เรื่องเล่านะครับ
ผมอาจจ่ารายละเอียดได้ไม่ชัด เพราะอ่านยี่สิบกว่าปีแล้ว

ตรงนี้เป็นประเด็นความเข้าใจ
หรือประเด็นถกเถียงกันเกี่ยว กับปฏิสนธิจิต
หรือ ปฐมวิญญานกันได้ไม่รู้จบ
ตามหลักการคือปฏิสนธิจิตจะเกิดขึ้น
ต่อเมื่อมีจิตจิต หรือจิตดวงสุดท้ายปรากฏและดับแล้วเท่านั้น
ถ้าถือตามหลักนี้ ก็ต้องว่าการมาจองที่ในท้องก่อนลาภพเดิม
คงไม่มีทางเป็นไปได้

แต่หากมองว่า "ปฏิสนธิจิตยังไม่เกิด"
มีแต่กรรมเขามาจองที่ให้ล่วงหน้า
เหมือนมีการผูกใจโยงแล้ว
แล้วจิตจริงๆค่อยตามมาทีหลัง
ถ้าดับจากภพเก่ามาเต็มๆ มาหยั่งลงในครรภ์มารดาใหม่
อย่างนี้จึงค่อยเรียก "ปฏิสนธิจิต"
ก็จะไม่รู้สึกรว่ามีข้อขัดแย้งอะไร
แต่คงไม่มีใครชี้ชัดตัดสินว่าอันไหนใช่ไม่ใช่กันแน่

เพราะศาสนาพุทธเราเชื่อว่าพูดไม่ผิดแน่นอนอยู่คนเดียว
คือพระพุทธเจ้า

เรื่องการรอกท้องที่อยากเข้านั้น
ผมได้ยินมาหลายหน กับคนใกล้ตัวที่รู้จักก็มี
และที่มีการรอกก็เพราะมีเหตุ ไม่ใช่ไม่มีเหตุ
อย่างเช่นกรณีนี้ที่ชัดคือคุณวิษชุดาผูกพันรักใคร่กับน้องชายมาก
น้องชายเองหลังจากพี่สาวตายก็จัดรูปไว้ พูดคุยด้วยบ่อยๆ
บางทีก็ถึงขั้นตัดพ้อว่าไม่มาหากันบ้าง
สรุปคือ "ความผูกพันแน่นเหนียว"
มีส่วนให้วิญญาณรอกเกิดกับใครได้

อีกความรู้หนึ่งคือฐานะนั้นไม่เที่ยง
หลังๆนี้เคยเล่นบทเป็นน้อง
แต่ตอนนี้มาเล่นบทเป็นพ่อเสียแล้ว
ความเป็นญาติมิตรหรือเพื่อนพ้องน้องพี่
ให้ความรู้สึกอย่างไร ไม่ใช่จะต้องเป็นอย่างนั้นไปตลอด

อีกความรู้หนึ่ง คือความจำไม่ได้อยู่ที่สมอง
และไม่จำเป็นต้องมีอภิญญา
แค่เป็นอีกแบบหนึ่งของความจำ
เป็นความจำอันเกิดจากความคุ้นในผัสสะต่างๆ
และเราก็เห็นสภาพของเด็กเกิดใหม่
ว่าไม่ต่างจากคนทั่วไปเมื่อทรงสภาพอยู่ในกายใจใหม่
คุ้นกับสภาพใหม่ สภาพเดิมก็ถูกตัดเยื่อตัดใย
ความจดจำและความรู้สึกของน้องน้ำฟ้า
แม้ฝังแน่นอยู่กับอดีตชาติ
ก็เป็นแบบมาๆไปๆ ไม่ทรงอยู่ต่อเนื่อง
หรือบางทีคุณพ่อถามว่าไข่ฟักใหม่ ไข่พี่สาวของฉันไหม
เด็กก็ตอบว่าไม่ใช่ ไม่ได้เป็นพี่สาว แต่เป็นลูกต่างหาก

ถ้านี่คือการฉายภาพอนิจจังแห่งสังสารวัฏ
ก็คงเป็นการฉายที่ก่อให้เกิดความเข้าใจได้ชัดขึ้น
ผมและคุณๆทั้งหลายก็ไม่ได้ต่างจากน้องเขา
เคยเกิดมาก่อน เคยตายมาแล้ว

และก็มีเลือดเนื้อ ลมหายใจ กับจิตวิญญาณแบบนี้อีก
ด้วยความหลงยึดอยู่ว่านี้กายเรา นี่จิตเรา นี่เราคิด นี่เรารู้สึก
จนกว่าจะถึงสักชาติหนึ่ง พบผู้บอกว่าไม่ใช่
จึงค่อยมีสิทธิ์ถอนตัวจากมหันตทุกข์ มหันตภัย
แห่งการเวียนว่ายตายเกิดกับท่านได้

คนทั่วไปไม่มีทางเอาใจได้เองหรอกนะครับ
ว่ากายนี้ใจนี้ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กายใจ
เว้นแต่จะมีบาร์มีไปเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า
ทุกคนต้องได้รับการชี้บอก ชี้นำวิธีดูกายใจ
นับเริ่มแต่ลมหายใจไม่เที่ยง
ความอึดอัดและความสบายอันมากับลมหายใจก็ไม่เที่ยง
จิตมืดจิตสว่างก็ไม่เที่ยง ความนึกคิดก็ไม่เที่ยง
นั่นแหละ จึงเป็นเหตุสมควรให้ทราบกัน
ว่าพระพุทธเจ้าและพระสงฆ์ผู้สืบทอดแนวทางนี้
มีพระคุณกับผู้มีบุญได้เป็นชาวพุทธเพียงไร

ดังตฤณ
มีนาคม ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

เคยได้ยินคำเล่าลือที่ว่า...
'ถ้าขรवासบรรลุลหรรณชั้นสูงสุด ต้องบรรพชาภายในเจ็ดวัน
มิฉะนั้นจะต้องถึงแก่ชีวิต' กันบ้างไหมคะ 0_0!
เท็จจริงเป็นอย่างไร พบคำตอบได้ที่คอลัมน์ "เล่าเรื่องเมืองพุทธ" ฉบับนี้
ในตอน "ความสขมมหาศาล" ค่ะ

ดูจะเป็นเรื่องที่หน้าหนาวมิใช่น้อย
หากต้องอยู่ใกล้กับใครสักคนที่ทำให้เรารู้สึกต่ำต้อยอยู่เสมอ
แล้วถ้าใครที่ว่านี้ เป็นคนรักของเราเองล่ะคะ จะทำอย่างไร (-_-")
ใครที่มีปัญหาเช่นเดียวกันนี้ อย่าเพิ่งท้อนะคะ

เรามีทางออกให้ที่คอลัมน์ "ดังตฤณวิชันนา" ฉบับนี้

ในตอน "รู้สึกว่าย่กว่าคนรักทุกด้าน" ค่ะ

อีกหนึ่งคอลัมน์กับปัญหาความรักค่ะ (^.^)

คราวนี้มาดูปัญหาของคนมีครอบครัวแล้วกันบ้าง

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้

เป็นเรื่องราวของคนที่ไม่ค่อยพอใจในคู่ครองของตนเอง

จนต้องแอบมาปรึกษาหมอดูอย่าง "คุณ Aims Astro"

ในตอน "วิวนวิวาท" ค่ะ

เมื่ออยากลงทุน แต่ไม่มีเวลาศึกษาข้อมูลอย่างจริงจัง

ก็คงถึงคราวจะต้องพึ่งมืออาชีพกันแล้วละค่ะ

คอลัมน์ "กระปุกออมสิน" ฉบับนี้

พบคำแนะนำดีๆ จากกูรูทางการเงิน "คุณ Mr.Messenger"

ในตอน "เลือกลงทุนผ่านกองทุนรวม ให้มืออาชีพบริหารแทนเรา" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ข่าวฝากจากสวนสันติธรรมค่ะ

หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช จะแสดงธรรมที่สวนสันติธรรม

ทุกวันศุกร์, เสาร์, และอาทิตย์ เวลา ๐๗.๐๐ - ๑๐.๐๐ น.

ขอเชิญศิษย์หลวงพ่อ ร่วมฟังธรรมด้วยกันนะคะ (^/\^)

และข่าวดีสำหรับผู้ที่ต้องการรับหนังสือและซีดีของหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช

ระหว่างวันที่ ๒๖ มี.ค. - ๖ เม.ย. นี้

สามารถไปรับได้ในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

ที่บุรพริมา พับบลิชชิ่ง โซน C1 เลขที่ N-54 ค่ะ

ส่วนใครที่ติดใจ wallpaper ของ Dlitemag

ตอนนี้เรามี wallpaper ล็อตที่ ๒ มาให้โหลดกันแล้วนะคะ

ผู้สนใจ เข้าชมได้ที่นี้เลยคะ ^_____^

http://www.dlitemag.com/index.php?option=com_content&view=article&id=177&Itemid=177

เพื่อป้องกันความวุ่นวายและการเกิดอสุทธระหว่างชาวพุทธด้วยกัน

ทีมงานธรรมะใกล้ตัว ฉบับไลฟ์

ขออนุญาตปิดการใช้งานบอร์ดติชมแนะนำเนื้อหาต่างๆ ของนิตยสารเป็นการชั่วคราว

หากท่านผู้อ่านมีความประสงค์จะติดต่อกับทางนิตยสาร

สามารถส่งอีเมลมาได้ที่

contact@dlitemag.com ค่ะ ^_^

อย่าหลงแต่จรรู้

หลวงปู่สิม พุทธาจารย์

สำนักสงฆ์ถ้ำผาปล่อง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

ดวงใจอันเดียวนี้แหละ มันเป็นได้ทั้งรู้ มันเป็นได้ทั้งหลง
เมื่อปล่อยให้มันหลงไหลไปตาม รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ แล้ว
ใจอันนี้ จิตอันนี้ มันก็หลงมากระทั้งวัน กระทั้งคืน
ตลอดตั้งแต่เกิดจนแก่ ตั้งแต่แก่จนตาย
หลงไหลมาอย่างนี้ นับภพ นับชาติไม่ถ้วนแล้ว
เมื่อภาวนาทำความเพียร เพียรแผดเผากิเลสในหัวใจอันนี้
ให้มันเบาบางหมดสิ้นไป ก็คือว่าเพียรเพ่งอยู่จำเพาะดวงจิตอันนี้
เตือนบอกดวงจิต ดวงที่มีความรู้สึกอยู่ภายในนี้ว่า
นอกจากจิตที่รู้อยู่ ตั้งอยู่ในขณะปัจจุบันนี้ออกไป
จะเป็นอดีต อนาคต ร้ายดีอย่างไร ไม่ต้องไปสนใจ เพราะไม่เที่ยงทั้งหมด
ไม่มีอะไรที่เป็นของเที่ยง มันถาวรอยู่ได้เลยในโลกนี้ เป็นทุกข์เปล่าๆ
นอกจากที่รู้อยู่นี้เป็นทุกข์ นอกจากที่รู้อยู่นี้ไม่ใช่ตัวตนของเรา

แม้ที่รู้อยู่นี้ก็ยังไม่แน่ เพราะยังมีอาสวกิเลสต่างๆ ห่อหุ้มเต็มดาด้านอยู่
จำเป็นต้องทำความเพียรแผดเผากิเลสในที่นี้
บำเพ็ญทาน รักษาศีล ภาวนา ในที่นี้
ในดวงจิตที่มีความรู้อยู่เดียวนี้ ขณะนี้ เวลานี้
คอยระวัง เสียงเข้ามาทางหู อย่าได้ไปตามมัน
รูปผ่านทางสายตา อย่าได้ตามมันไป
กลิ่นมาทางจมูก อย่าได้หลง
รสอาหารผ่านลิ้น อย่าได้หลงไป
เย็นร้อนอ่อนแข็งมาทางผิวหนัง อย่าได้หลงไป
ความนึกคิดปรุงแต่ง ดีชั่วประการใด อย่าได้หลงไปตามอาการเหล่านั้น

ทำไมพระองค์จึงไม่ให้หลง พระองค์ให้รู้
ท่านว่าให้รู้อยู่ หนึ่ง เดียวนี้
ท่านทั้งหลายรู้ไปรู้มาพอแรงแล้ว รู้ไปโน้น รู้ไปนี่
จะเอาอย่างโน้น จะเอาอย่างนี้

มันได้อะไร ก็ได้แต่ชาติ ชรา มรณะ

ตายเกิด ตายเกิด ตายอยู่ในโลกนี้ เห็นไหม

เพราะทุกคนเกิดตาย เกิดตาย อยู่เหมือนกับเสียง ดังขึ้นก็ดับไป

รูปตั้งขึ้นมันก็ดับไป มีความเกิดขึ้นที่ไหน ย่อมมีความดับไปในที่นั้น

ท่านให้รู้ธาตุรู้ฉันนั้น

มันเป็นคาบอก คาสอน ของพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าทั้งหลาย

เมื่อท่านเตือนว่า ท่านให้รู้ จิตของผู้ใด ผู้นั้นก็ให้รู้สึกตัว

อย่าไปมัวเมาตามอารมณ์ของจิต ตามสังขารของจิต ตามตัณหาของจิต

ตัณหา ท่านว่า กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

คือตัณหา อย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียด

มันมีอยู่ในดวงใจนั้นแหละ

ที่จะเลิกได้ ละได้ อยู่ที่ความเพียรเพ่งอยู่

ความเพียรเพ่งอยู่ไม่หลงไหลไปตามตัณหาทั้งหลาย

แผดเผาตัณหาเหล่านี้ ให้หมดไป สิ้นไป

ก็คือว่าไม่ตามตัณหา ความอยาก ความปรารถนา

อันบังเกิดในดวงจิตดวงใจนั่นเอง

มันจะมีความดิ้นรนวิ่งวุ่นไปตามตัณหา อย่างไรก็ตาม

ให้สงบอยู่ ให้รู้อยู่ ให้แจ่มแจ้งอยู่ ณ ภายในดวงใจ

ท่านให้เห็นแจ้งลงไปใจอันนี้

แล้วก็นอกใจออกไปก็ให้เห็นแจ้งในทุกสิ่ง

มันไม่มีอะไรเที่ยงมันถาวรอยู่อย่างนั้นตลอดไป ไม่มีเลย

แล้วก็ไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นสุขกายสบายใจตลอดเวลา ไม่มีเลย

มีแต่ทุกขนั้นแหละ นั่งเป็นทุกขในนั่ง นอนเป็นทุกขในนอน

ยืนเป็นทุกขในยืน เดินไปมา เป็นทุกขในการเดินไปมา

พูดจาปราศรัย แสดงธรรม มันก็เป็นทุกขทั้งนั้น ไม่มีอะไรที่เป็นสุข

ที่เราสมมุติว่าอันนั้นเป็นสุข อันนี้เป็นสุข ไม่จริงทั้งนั้น

ถ้ามันสุขจริง ตายแล้วทำไมมันมาเกิด

มันไม่มีหรอกเรื่องสุข สุขนั้นมันเป็นความหลงของปุถุชนคนใบ้

พระอริยเจ้าทั้งหลายท่านเห็นว่าเป็นเรื่องของความทุกข์

เป็นเรื่องของความไม่รู้ต่างหาก

คัดจากพระธรรมเทศนา ในหนังสือรวมธรรมเทศนา ๑๐๘ กัณฑ์

จัดพิมพ์โดย ชมรมพุทธศาสตร์ เอสโซ่ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๒๖

โดย Aims Astro

ถาม - เราแต่งงานมาสิบกว่าปีแล้ว มีลูกสองคน รู้สึกว่าตัวเองเหมือนย่ำอยู่กับที่ นึกเปรียบเทียบ กับเพื่อนๆ ที่ก้าวหน้าไปไกล แต่สามีเรากลับไม่พยายามทำมาหากินเลย ใช้ชีวิตไปวันๆ พอปน เข้าก็ทะเลาะกันอีก ทำยังไงให้ชีวิตครอบครัวเราดีขึ้นได้คะ

มีหลากหลายเหตุผลที่ทำให้คนไม่พอใจในชีวิตตัวเองนะคะ การเปรียบเทียบกับคนอื่นก็เป็นสาเหตุหนึ่ง จึงมีคำพูดท่านองว่าคนส่วนใหญ่เห็นข่าวในจานของคนอื่นน่ากินกว่าของตัวเองเสมอ หรือมักจะคิดว่าคนอื่นมีความสุขกว่าเรา ในเรื่องของชีวิตคู่ก็เช่นกันคะ มีหลายคนที่ยกก่อนแต่งงานวางแผนว่าจะช่วยกันสร้าง ฐานะยังงี้บ้าง แต่การณกลับไม่เป็นไปดังคาดหมาย คู่ครองที่เดิมดูขยันขันแข็งแต่เมื่อใช้ชีวิตร่วมกันก็ กลับกลายเป็นคนเรื่อยๆ เฉื่อยๆ ไปซะอย่างนั้น ดังตัวอย่างลูกค้าหญิงท่านหนึ่งที่นำดวงสามีมาให้ตรวจดู หลังจากอ่านดวงแล้วก็เห็นว่าเขาเป็นคนใจดีมีเหตุผล ลูกค้าบอกว่าเขาก็ดีนะคะ เสียแต่ว่าไม่ยอมทำงาน ที่ได้เงินมากๆ กลับพอใจชีวิตเรียบง่ายกินเงินเดือนน้อย ทั้งที่มีโอกาสจะก้าวหน้าแต่ไม่คว้าไว้ เธอก็เลย ไม่ได้ตั้งใจในตัวสามีเรื่อยมา

ได้ฟังแล้วก็ไปลองไปว่าการทำงานมีทั้งผลประโยชน์ทางตรงและทางอ้อม งานบางอย่างรายได้น้อยกว่าก็ จริง แต่ได้กำไรชีวิตส่วนอื่นมากกว่า อย่างสามีของคุณทำงานไม่เสี่ยงภัย ไม่ต้องรับผิดชอบเงินมากๆ ไม่ เครียดเคร่ง ที่ทำงาน บรรยากาศก็ดีไม่เสี่ยงโรคและมลพิษ อาหารอร่อยราคาถูก แถมเพื่อนร่วมงานน่ารัก อีก ทำงานแล้วสบายใจ ออกจะน่าอิจฉานะคะ เธอก็ยอมรับว่าเป็นอย่างที่ว่ามา แต่ว่าเงินเดือนน้อย ทำให้ ไม่สามารถตอบสนองความต้องการทุกอย่างได้ ดิฉันจึงหาทางเลือกให้เธอจำกัดความอยากได้ในของที่ไม่ จำเป็นลง เพราะจะง่ายกว่าการหาทางเพิ่มรายได้ให้สามีคะ

เพื่อให้ลูกค้ารู้สึกดีขึ้นกับชีวิตสมรส จึงสมมุติให้เธอฟังว่าถ้าสามีมีได้รายหลักต่อเดือน เป็นผู้บริหาร หนุ่มรูปหล่อ คุณคงไม่สบายใจยิ่งกว่าตอนนี้นะ (เพราะตรวจดวงแล้วว่าลูกค้าท่านนี้ขี้หึง ^^!) เธอ เจียนไปสักครู่แล้วก็บอกว่าก็จริงนะ ดิฉันจึงบอกไปอีกว่าถ้าจะได้รายได้ขนาดนั้น ก็คงจะต้องทุ่มเท ทำงาน เวลาของครอบครัวจะน้อยลงไป คุณก็จะเหงาอีก เธอยอมรับว่าใช่ ดิฉันจึงขอร้องว่าเลิก เปรียบเทียบกับสามีของข้างบ้านหรือของเพื่อนๆ ได้แล้ว ลูกค้าพูดเสียงดังว่า “ใช่ๆ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เราคิดเทียบกับคนอื่นตลอดเวลาว่าสามีเค้าดีกว่าของเรา” เรื่องนี้ทำให้เธอไม่พอใจเพราะถ้าประเมินทาง วัตถุแล้วสู้คนอื่นไม่ได้ ใจมันคอยเปรียบเทียบกับอยู่อย่างนี้ก็เลยทุกข์อยู่อย่างนั้น

ได้ฟังแล้วก็บอกไปว่าถ้าคุณไปแต่งงานกับผู้ชายคนอื่น ชีวิตอาจจะไม่เป็นอย่างหวังก็ได้ แล้วก็ไม่ใช่

ผู้ชายคนนี้ห rokok หรือที่คอยดูแล ปล่อยให้เวลาที่เป็นทุกข์ รับฟังเวลาที่มีปัญหา ลูกค้าบอกจริงค่ะ เขาอยู่ข้างเราเวลาที่มีปัญหา (แหม หมอดูชักอิจฉา ^^) ดิฉันพยายามชี้ข้อดีต่อไปอีกว่าอย่างน้อยๆ เขาก็ไม่นอกใจให้ต้องเป็นทุกข์ เหล้าไม่กินบุหรืไม่สูบ ไม่เที่ยวเตร่เถลไถล ฉะนั้นถึงงานที่ทำงานจะเรียบง่ายไม่ใหญ่โตก็ตามใจไปเถอะ แล้วก็เสนออาชีพเสริมที่เข้ากับดวงและนิสัยใจคอของสามีให้ด้วย จะได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และคุณภรรยาจะได้สบายใจว่ามีโอกาสหารายได้พิเศษ

จริงๆ แล้วรายได้ที่มากก็ทำให้มีความสุขทางวัตถุได้นั้นจริงอยู่ค่ะ แต่ว่าความสุขทางใจก็มีมูลค่าเหมือนกัน ที่คนเราหาเงินกันวันวายก็เพื่อสุขกายสบายใจ ฉะนั้นถึงเงินน้อยหน่อยแต่สบายใจมากจึงก็นับว่าคุ้มยิ่งกว่าคุ้มค่ะ

ลูกค้าอีกท่านหนึ่งมีปัญหาคล้ายกันแต่หนักกว่าตรงที่ทะเลาะกับสามีด้วย เธอบ่นว่าชีวิตจมปลักไม่ก้าวหน้า แถมมีลูกอ่อนจะไปทำงานอื่นก็ไม่สะดวก สามีก็ไม่ค่อยกระตือรือร้นเลย พอบ่นเข้าก็ทะเลาะกันบ่อยๆ ดิฉันถามกลับไปว่าตอนมีปากเสียงกัน คุณคิดว่าเขาเป็นสามีหรือคิดว่าเป็นศัตรูที่ต้องมาอยู่รวมบ้าน และตอนนี้ครองคู่กันด้วยความรักหรือความชัง เวลาคิดถึงเขาแล้วเห็นความดีที่มีหรือเห็นแต่ความไม่ได้ตั้งใจ สุดแสนจะไม่เอาถ่านของคู่ชีวิต ลูกค้าเงิบไปแล้วบอกว่าก็คงเป็นอย่างที่ว่า คือมองสามีเป็นศัตรู ความรักหล่นหายไปไหนแล้วไม่รู้

ได้ฟังแล้วจึงปลอบเธอด้วยความเข้าใจ ว่าตอนนี้คุณเหนื่อยเพราะต้องเลี้ยงลูกที่ยังเล็ก แต่ก็ต้องเห็นใจสามีด้วยว่าเศรษฐกิจก็ไม่ได้ดี ทำมาหากินลำบาก ผู้ชายคนนี้ก็คนเดียวกับที่คุณอยากแต่งงานด้วยนะคะ เคยรักกันมามากมาย ขอให้อย่าลืมความรู้สึกนั้นไป ปัญหาของชีวิตคู่เกิดขึ้นจากทั้งสองฝ่าย เพราะไม่มีใครดีหรือเลวไปหมด ถ้าดิฉันได้คุยกับลูกค้าไม่ว่าจะเป็นฝ่ายภรรยาหรือสามีก็ตาม จะบอกให้เปลี่ยนตัวเองก่อน อย่ามัวคอยว่าสักวันคู่ของเราจะริเริ่มพัฒนาตน ถ้าเราดีขึ้นและยอมสงบปากสงบคำ ปัญหาระหว่างกันก็ลดลง แล้วอย่าคิดว่ามีแต่เราที่ทนเขา เขาก็ทนเราเหมือนกัน (ตรงนี้ฝากบอกคุณผู้ชายด้วยว่าอย่าคิดว่าทนภรรยาอยู่ข้างเดียว เธอก็ทนคุณเหมือนกันนะคะ ^.^)

เคยอ่านคำคมชวนคิดข้อความหนึ่ง ตอนที่เขียนบทความอยู่นี้ลองนึกภาคภาษาอังกฤษแบบเป๊ะๆ ก็นึกไม่ออก ใจความประมาณว่า “ในการทำสงครามคุณอาจจะชนะฝ่ายตรงข้าม แต่ทุกคนแพ้สงคราม” การเอาชนะคะคานกันไม่มีประโยชน์สำหรับชีวิตคู่เลยคะ เพราะต่อให้ได้ชัยชนะก็ต้องอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังของความรู้สึกคนรัก ทางที่ดีกว่าคือประนีประนอม ถ้าอีกฝ่ายใจร้อนมาก เราต้องเป็นน้ำเย็น ห้ามเป็นน้ำมันราดเข้ากองเพลิงเด็ดขาด เพราะจะลงเอยด้วยโศกนาฏกรรมความรักค่ะ T.T

คนเราแต่งงานกันแล้วก็เหมือนลงเรือลำเดียวกัน ยามคลื่นลมสงบได้ยืนรับลมชมตะวันลับฟ้า มีความสุขด้วยกัน ยามเจอมรสุมโหมกระหน่ำบ้าง ก็ร่วมแรงแบ่งปันกำลังใจกันนะคะ อย่าไปมองว่าอีกฝ่ายไม่เอาไหน ไม่น่าเลือกมาเป็นคู่ครองเอาเสียเลย ความคิดทำนองนี้ต่อให้ไม่พูดออกมาให้ได้ยิน แต่ถ้ามีอยู่ในที่สุดแล้วจะแสดงผ่านการกระทำและวาจา ให้อีกฝ่ายรู้สึกจนได้ ตรงนี้จะทำให้คู่ของเรา

น้อยใจ และอาจจะประชดด้วยการทำตัวแย่งหรือไปมีคนอื่น เพราะไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงก็ย่อมอยาก
เป็นวีรบุรุษหรือนางฟ้าในสายตาสามีหรือภรรยาของตนเองทั้งสิ้นค่ะ ถ้าเขาทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ แล้วคุณ
ถูกใจพอใจก็ควรจะชม เพื่อให้เขาเกิดแรงฮึดที่จะทำดีต่อไป ถ้าเขาทำอะไรไม่ดีไปบ้าง อภัยได้ก็อภัยค่ะ

**ความรับผิดชอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในชีวิตการแต่งงาน คือการดูแลใส่ใจความรู้สึกของกันและ
กัน อย่าลืมว่าความรู้สึกที่เสียไปแล้วนั้น อาจจะต้องใช้เวลานานในการเรียกคืนมา ทางที่ดีถนอม
หัวใจของอีกฝ่ายไว้ดีกว่านะคะ**

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่ทองรัตน์ กนฺตสีโล อัญมณีล้ำค่าแห่งมหานิกาย

กวีพระภิกษุธรรม

โดย เทียบธูลี

หลวงปู่ครูบาอาจารย์เฒ่าทองรัตน์ กนฺตสีโล

พ.ศ. ๒๔๓๑ - ๒๔๙๙

ภาพประกอบจาก หนังสือมณิรัตน์

หลวงปู่ทองรัตน์ กนฺตสีโล เป็นศิษย์ฝ่ายมหานิกาย
ของท่านพระอาจารย์เสาร์ กนฺตสีโล และท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต
ท่านเป็นพระอาจารย์ของหลวงปู่กิ่นรี จันทิโย
ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของหลวงปู่ชา สุภทฺโท อดีตเจ้าอาวาสวัดหนองป่าพง
ดังคำปรารภในหนังสือ "มณิรัตน์" ความว่า

"...องค์ ท่านเป็นผู้โดดเด่นในเรื่องของการปฏิบัติกรรมฐาน
ตามแนวทางของพระศาสดามุนีศรีโคตม ที่สืบทอดมาโดยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น

จนเป็นที่ยอมรับและรับรองจากองค์กรอาจารย์ทั้งสอง
ให้เป็นแม่ทัพนายกองพระกรรมฐานฝ่ายมหานิกาย ตามแบบอย่างองค์ท่านทั้งสอง...”

เหตุผลที่ท่านพระอาจารย์มั่นไม่อนุญาตให้ลูกศิษย์บางรูปปฏิบัติเป็นธรรมยุต นั่นก็คือ

"ถ้าพากันมาปฏิบัติเป็นพระธรรมยุตหมดเสียแล้ว
ฝ่ายมหานิกายจะไม่มีใครแนะนำการปฏิบัติ
มรรคผลไม่ได้ขึ้นอยู่กับนิกายหรือ
แต่มรรคผลขึ้นอยู่กับการปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ
ตามธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้า ได้ทรงแนะนำสั่งสอนไว้แล้ว
ละในสิ่งที่ควรละ เว้นในสิ่งที่ควรเว้น เจริญในสิ่งที่ควรเจริญ
นั่นแหละทางดำเนินไปสู่มรรคผลนิพพาน”

หลังจากหลวงปู่ทองรัตน์ได้ปฏิบัติอย่างพากเพียรที่ถ้ำบังบด ถึง ๓ พรรษา
ท่านพระอาจารย์มั่นได้บอกแก่ท่านว่า

"ทองรัตน์ เดียวนี้จิตของท่านเท่ากับจิตของผมแล้ว
ต่อไปนี่ท่านจะเทศน์จะสอนคนอื่นก็จงสอนเถิด”

หลวงปู่ทองรัตน์ท่านมีกิริยาที่ห้าวหาญไม่เกรงกลัวใคร
แต่เคารพในพระธรรมวินัยเป็นอย่างยิ่ง
ดังเหตุการณ์เมื่อครั้งไปจำพรรษา ณ บ้านชีทวน...

ด้วยความตั้งใจที่จะให้ชาวบ้านได้ทำบุญทำทานบ้าง
ถ้าเห็นชาวบ้านที่รอใส่บาตรแต่ลืมดูว่าพระมาหรือยัง ท่านก็จะยืนรอแล้วเรียกให้มาใส่บาตร
วันไหนฝนตกก็จะบอกโยมว่า "แม่ไม่ต้องลงมาหรอกมันเปียก ลูกใส่ไปรับเอง"
ถ้าบ้านไหนที่ไม่เคยทำบุญแต่มีกล้วยสุกค้ำต้นอยู่ ท่านก็จะบอก
"แม่ กล้วยมันสุกคาเครือ บ่อยๆได้บุญบ้าง คั้นเอามาใส่บาตรดี"
แล้วก็รอจนโยมนำมาทำบุญ แต่เมื่อถึงวัดก็จะไม่ฉันทกล้วยนั้น

หรือการที่โยมบางคนบอกทุกวันว่าข้าวยังไม่สุกเลยไม่ได้ใส่บาตร
วันต่อมาท่านก็แบกฟืนไปให้พร้อมทั้งบอกให้เร่งไฟเข้า ท่านจะรอ
แต่เมื่อได้รับข้าวมาแล้วก็ไม่ฉันท
รวมทั้งการที่ให้แม่ชีที่วัด ไปขออะไรก็ได้ตามแต่ชาวบ้านจะให้
แต่เมื่อได้มาแล้วก็จะไม่ใช่ของนั้น เพราะเป็นสิ่งที่ผิดต่อพระธรรมวินัย
เจตนาแท้จริงคือให้โยมรู้จักทำบุญบ้าง

สิ่งต่างๆ ที่ทำไปกลับถูกเข้าใจผิดและว่ากล่าวอย่างรุนแรง
บางคนเอาค้อนตอกส้วหรือแม้แต่เอากระบี่เป็นๆ ห่อใบตองใส่บาตร
แต่ท่านก็ไม่โกรธ กลับพูดกับกบนั่นก่อนจะให้สามเณรเอาไปปล่อย
"เฮ้อ สะมาฆังเขาส่งใส่บาตร ให้พ่อน้อยเจ้าน้อย เกือบเจ้าไปเขามอดมั่วเขาแล้วน้อย"
(เออ เขาเกือบไม่เอามาใส่บาตรให้พ่อนะ เขาเกือบนำเจ้าไปทำต้มยำแล้ว)

วันต่อมาโยมที่นำทั้งค้อนตอกส้วและกบมาให้ ได้นำบัตรสนเท่ห์ใส่บาตรอีก
เมื่อถึงวัดท่านก็นั่งห่มจีวรพาดสังฆาฏีอย่างดี แล้วยื่นจดหมายให้สามเณร

"เฮ้ ลูกอ่าน อมฤตธรรมแน่ๆ เทวดาเขาใส่บาตรมา หาพึ่งยากตัว”

แล้วท่านก็พนมมือฟัง ใจความของบัตรสนเท่ห์นั้นมืออยู่ว่า

"พระผีบ้า เป็นพระเป็นเจ้าไม่ส้ารวม ไม่มีศีล ไม่มีวินัย
ประจบสอพลอขอของจากชาวบ้าน พระแบบนี้ถึงจะหะเหินเดินอากาศได้

ก็ไม่นับถือว่าเป็นพระ ให้ออกจากวัดไป ถ้าไม่ไปจะเอาลูกตะกั่วมาฝาก”

เมื่อฟังจบท่านก็ยกมือสาธุ แล้วบอกให้นางจดหมายนั้นไปเก็บไว้อย่างดี

“เอาเก็บได้แทนพระบูชาได้เอง โลกธรรมแปดมันนี่เอง
แต่ก่อนได้ยินแต่ชื่อว่ามีลาภ - เสื่อมลาภ มียศ-เสื่อมยศ มีสรรเสริญ-มีนินทา มีสุข-มีทุกข์
โง่ของดีตัวนี้ สาธุ พ่อได้ฟังแล้ว แก่นธรรมเพิ่งมาเมื่อมีเอง เก็บไว้เก็บไว้”

วันต่อมาก็มีอันตรายผ่านหน้าบ้านโยมคนเดิม โดยไม่โกรธแค้นแต่อย่าง
ฝ่ายโยมนั้นต่อมาไม่นานก็เกิดความวุ่นวายขึ้นในครอบครัว
จนจิตวิปลาสคิดว่าจะมีคนมาฆ่า ต้องหนีไปซ่อนตัวในป่า
ญาติๆ จึงนำขันดอกไม้มาขอขมาที่วัด
ซึ่งท่านก็บอกว่าไม่ได้ทำอะไรเขา แต่ชาวบ้านก็ไม่เชื่อ
ท่านจึงเทศน์เรื่องโทษและกรรมต่างๆ ที่เกิดจากการใส่ร้ายคนอื่น
เมื่อญาติๆ กลับบ้านไปก็พบว่าโยมผู้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

เวลาผ่านไปไม่นาน ชาวบ้านที่กลั่นแกล้งท่านได้พบเภทภัยต่างๆ
เช่น ตายโดยไม่มีสาเหตุ มีปากเสียงทะเลาะกันครอบครัว จิตวิปลาส ฯลฯ
ทำให้เกิดความเกรงกลัวต่อผลกรรม จึงต่างนำดอกไม้ธูปเทียนมาขอขมา
รวมทั้งโยมที่เอาค้อนตอกส้ว กบ และบัตรสนเท่ห์มาใส่บาตร
ก็ได้มาร้องไห้และขอให้อภัยรับขันขมาให้จงได้
และโยมรายนี้เองที่ต่อมาได้อุปัฏฐากท่านเป็นอย่างดี
ถึงขนาดย้ายบ้านตามเมื่อท่านย้ายไปจำพรรษาอยู่ที่แห่งอื่น
เป็นอันว่าท่านได้ชนะใจชาวบ้านด้วยความเป็น “พระแท้” นั่นเอง

หลวงปู่ทองรัตน์ กนตสีโล เปรียบดังอัญมณีล้ำค่า ผู้เป็นเนืองนิตย์อันประเสริฐ
เรื่องราวของท่านได้ให้แง่คิดแก่เรา ว่าพึงพิจารณาถึงแก่นธรรมคำสอน
มากกว่าการมองแต่เพียงเปลือกนอก ที่อาจพรางให้เข้าใจผิด
หลงคิดปราชญ์พระผู้ทรงคุณ อันจะนำมาซึ่งวิบากอันใหญ่หลวงนั่นเอง

เอกสารประกอบการเขียน

“พระครูวิเวกพุทธกิจ หลวงปู่ใหญ่เสาร์ กนตสีโล พระปรมาจารย์ใหญ่ฝ่ายพระกรรมฐาน”
โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๕ โดย ปลื้มและภักตรา นิคมานนท์ ฉบับพิมพ์เมื่อธันวาคม ๒๕๔๖.

“มณีนีรัตน์” ประวัติและธรรมหลวงปู่ครูบาอาจารย์เฒ่าทองรัตน์ กนตสีโล ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๗.

เว็บไซต์

www.dharma-gateway.com
www.watnongpahpong.org

ความสุขมหาศาล

มีคำเล่าลือ ว่าถ้าชาวาสบรรลุลหรรณขั้นสูงสด
ต้องบรรพชาภายในเจ็ดวัน มิฉะนั้นจะต้องถึงแก่วีวิต!!!

เล่าเรื่องเมืองพุทธฉบับนี้ ขออัญเชิญพระธรรมเทศนา หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโว
เกี่ยวกับพระยามิลินท์ภคษัตริย์แห่ง เมืองสาละนนคร
ที่ทรงเคยตรัสถามพระนาคเสน ซึ่งเป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้าในยุคหลัง
มีชีวิตอยู่ประมาณช่วง พ.ศ. ๕๐๐ เศษ มาแสดงคะ 🙏

ถ้าเราภวานาไปให้เต็มขั้นเต็มภุมินะ
เราจะมีความสุขที่สุด ความสุขที่ไม่มีอะไรเหมือน
ความสุขปางตาย เรียกว่าอย่างนี้ ความสุขปางตายจริงๆ นะ
เวลาใจกับธรรมะมันเข้าสัมผัสกันนะ มีความสุขมหาศาล
จนเหมือนร่างกายจิตใจมนุษย์นี้จะรองรับความสุขชนิดนี้ไม่ไหว
สุขมาก ไม่ใช่ว่าทุกข์มากแล้วตายนะ
กลายเป็นสุขมากก็ตายได้เหมือนกัน

พระยามิลินท์นั้นเคยไปถามพระนาคเสน
ว่าพระคุณเจ้า จริ่งหรือที่บุคคลผู้เป็นพระอรหันต์แล้วไม่ได้บวชนะ จะตายในวันนั้น
ท่านบอกจริง พระยามิลินท์ก็ขัดเลย
แสดงว่าอรหัตตมรรคเนี่ยเหมือนศาสตราอาวุธ เหมือนยาพิษไข้ใหม่
ไม่ใช่ของดีเลย โดนเข้าแล้วตายคาที่เลย
พระนาคเสนบอกไม่ใช่ มันดีเกินไป
ดีกว่าที่ธาตุขันธ์ของมนุษย์นี้ โดยเฉพาะของชาวาสนี้รับไม่ไหว
ชาวาสมันจมอยู่กับความทุกข์มาตลอดนะ

ไปสัมผัสความสุขขนาดนี้ทนไม่ไหว ช็อคตาย มันสุขมากไป
เพราะฉะนั้นมีความสุขอันยิ่งใหญ่นะ

รู้สึกว่าย่กว่าคนรักทุกด้าน

ถาม : ถ้าคนรักดีมากกว่าเราทุกด้าน จนคบกับเขาแล้วเรารู้สึกด้อยตลอดเวลาเลย แบบนี้ถือว่าใช่ไหมคะ?

อย่างนี้ถือว่าดีนะ ดีในแง่ที่ที่เรารู้ว่าตัวเองด้อยกว่า
คือรู้จริงๆนะ รู้ออกมาจากการยอมรับจริงๆ
เพราะคนส่วนใหญ่ใช้เวลาด้อยกว่าใคร จะพยายามสร้าง
สร้างอะไรขึ้นมาบางอย่าง ค่อยๆ พยายามยกให้ตัวเองดีกว่าเขา
คือหาข้อดีของตนเองมาชมเขา
คือจะไปนึกถึงข้อดีเล็กๆ น้อยๆ อะไรสักอย่างนึง
จนกระทั่งบอกตัวเองได้ว่า เฮ้ย เนี่ย แก่แก่กว่าฉัน ฉันดีกว่าแก
แต่อันนี้ ตัวที่เป็นจุดเริ่มต้นของคำถามก็บอกอยู่ในตัวนะครับ
ว่าเรารู้สึกว่าตัวเองแย่กว่า แต่แฟนคุณนะรู้สึกอย่างนั้นด้วยหรือเปล่า
อันนี้ต้องถามนะ การครองคู่ไม่ใช่ถามคนคนเดียวนะ
ต้องถามอีกฝ่ายหนึ่งด้วย ว่ารู้สึกอย่างที่คุณรู้สึกหรือเปล่า

ถ้าหากคุณรู้สึกแย่มากๆ รู้สึกด้อยกว่าเขามากๆ
แต่ถ้าหากแฟนของคุณไม่ได้รู้สึกแบบนั้น
แปลว่าจุดบกพร่องไม่ได้อยู่ที่ความด้อยของคุณ
แต่อยู่ที่ความคิดของคุณ อยู่ที่ความรู้สึกของคุณที่มองตัวเองไป
ผมเจอเยอะนะประเภทที่รู้สึกว่าย่กว่าตรงนี้ไม่เท่าเขา รู้สึกว่าย่กว่าตรงนี้เรายังน่าจะดีขึ้น
รู้สึกว่าย่กว่าตรงนี้ เราทำไมไม่มีเท่าคนอื่น
คือไปเปรียบเทียบกับคนอื่น อย่างเช่นผู้หญิงอื่นของเขา
หรือว่าแฟนคนเก่าของเขา หรือว่า สเปคที่เขาน่าจะมี อะไรทำนองนั้น
ไปคิดเอาว่าถ้าจะเสมอกัน มันต้องดีขึ้นมาเท่าระดับนี้

แต่ถ้าแฟนคุณบอกว่ามันพอแล้ว แสดงว่าสิ่งที่你必须ต้องแก้กันครับ
ไม่ใช่การปรับนิสัยของคุณ แต่แก้ที่ความคิดของคุณ
ทีนี้ถ้าหากว่าคุณรู้จริงๆ ว่านั่นเป็นจุดด้อย เป็นจุดอ่อน เป็นข้อไม่ดี
เช่น ขอบทะเลาะเบาะแว้ง เรื่องไม่เป็นเรื่องก็เอามาเป็นเรื่อง
เรื่องนิดเดียวขยายให้มันเป็นเรื่องใหญ่

ตรงนี้นั้นมันไม่ใช่มุมมองนะ แต่มันเป็นนิสัยจริงๆ
ถ้าหากคุณรู้ว่าจิตใจที่ตัวเองบกพร่อง
ก็พยายามย่ำหัวตะปูเข้าไปนะคะ ดอกเข้าไปที่ตรงนั้นแหละ

การที่เราไม่ดีพอ มันไม่ได้เป็นประเด็นสำคัญนะ
ประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่า เราอยู่บนเส้นทางของการพัฒนาตัวเองหรือเปล่า
อยู่บนเส้นทางของการคิดที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้นหรือเปล่า
ถ้าคุณอยู่บนเส้นทางนั้นแล้ว ไม่จำเป็นต้องดีทันทีนะคะ
คุณดีพอแล้ว เข้าใจไหม
คือยังไม่ทันต้องเป็นคนดีสมบูรณ์แบบ
คุณก็ดีพอแล้ว ถ้าหากอยู่บนเส้นทางของการเปลี่ยนแปลง

ดั่งตฤณพจนนา ๓

ดั่งตฤณพจนนา Dungtrin's rhapsody

เกิดมาทั้งที ให้มีค่าคุ้ม ทุ่มเทกกับงาน
ให้ทานกับคน ค้นหาสาระ เพื่อผลจะไปดี...
มีแต่ความตาย ได้เป็นที่หมาย สายตาทอดมอง เพื่อตรงเห็นจริง
ทุกสิ่งตั้งอยู่ ให้รู้ต้องดับ ลับแลแต่ต้น สิ้นใจทุกคน...
ลูกเล่นรืบริ้น ก่อนอายุขัย ไซ้หยุดสุดทาง ลางร้ายบอกอยู่
คู่หน้าอมทุกข์ จุกใจให้หัน หันหลังกลับมา ฆ่าทุกข์ทั้งแทน...

ดั่งตฤณ

ภาพโดย mommam
<http://mommamgallery.multiply.com/>
<http://mommam777.multiply.com/>

www.dlitemag.com

เลือกลงทุนผ่านกองทุนรวม ให้มืออาชีพบริหารแทนเรา

กรม/กอมกน

Mr.Messenger

กองทุนรวมทำงานอย่างไร?

เมื่อนับย้อนหลังตั้งแต่วันที่ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเปิดให้บริการเมื่อ ๓๐ กว่าปีที่แล้ว จนถึงวันนี้ ข้อมูลทางสถิติได้ยืนยันกับเราแล้วว่า การลงทุนในตราสารทุน (หรือหุ้น) ให้ผลตอบแทนที่สูงกว่าการฝากเงินในธนาคารถึง ๓ เท่า และยิ่งมากกว่าการลงทุนในตราสารหนี้ประมาณ ๑.๕ เท่า เห็นอย่างนี้แล้ว หากอยากเร่งให้ตัวเราเองมีอิสรภาพทางการเงินเร็วขึ้น ก็ต้องเริ่มลงทุนในหุ้นแล้วครับ แต่ถ้าไม่มีเวลาศึกษาข้อมูล จะทำอย่างไร?

บทความนี้ เป็นครั้งที่ ๓ ที่ผมเขียนเกี่ยวกับการลงทุนในหุ้นนะครับ ได้รับคำถามมาจากเพื่อนๆ และพี่ๆบางคนว่า แนวคิดในการลงทุนกับบริษัทที่ดี มีแนวโน้มธุรกิจสดใสและแข็งแกร่ง เป็นเรื่องที่ดี แต่สิ่งที่ยากสำหรับมนุษย์เงินเดือนก็คือ การสละเวลาส่วนหนึ่งมานั่งวิเคราะห์ มานั่งเฟ้นหาหุ้นตัวนั้น บางคนถึงกับเปรียบเปรยว่า “ยากพอๆกับงมเข็มในมหาสมุทร” ปัจจุบันหุ้นในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีมากกว่า ๕๐๐ ตัว เราจะรู้ได้อย่างไรว่าหุ้นตัวไหนเหมาะกับเรา? เคยได้อ่านหนังสือธรรมะเล่มหนึ่ง ครู

บาอาจารย์เคยสอนกับลูกศิษย์ของท่านว่า “การปฏิบัติธรรมนั้นไม่ยาก ยากเฉพาะผู้ไม่ปฏิบัติ” น่าจะสามารถใช้ได้กับสถานการณ์นี้เช่นกัน ลองนึกถึงวันแรกที่เราเริ่มขี่จักรยานสิดริบ ล้มลุกคลุกคลานในช่วงแรก แต่หลังจากนั้นก็ขี่ได้คล่องเป็นแล้วเป็นเลยไม่มีลืมนั่นเอง กลับมาที่เรื่องการลงทุน เมื่อเราเริ่มศึกษาข้อมูลทีละนิดทีละหน่อย หุ่นที่ดูว่าเลือกยาก ก็จะไม่ยากอย่างที่คิด ไปๆมาๆ แค้น้งตุงบการเงินหรือเดินผ่านสินค้าบางอย่างในห้างสรรพสินค้า เราก็ได้หุ่นที่เราสนใจมาแล้ว

แต่ส่วนตัว ผมก็ยอมรับครับว่า การลงทุนเป็นสิ่งที่เราทุกคนสามารถเข้าถึงได้ แต่ไม่ใช่สิ่งที่ยางสำหรับทุกคน การปฏิบัติธรรมมีทางเดินหลายสายฉันใด การลงทุนก็มีทางเดินหลายสายฉันนั้น เราไม่โจมตีวิธีของใครที่ไม่เหมือนกับเรา เพราะเรารู้ว่า สุดท้ายแล้ว เป้าหมายของการลงทุนของเราคือความมั่นคง และอิสรภาพทางการเงินในอนาคตเช่นเดียวกัน เพียงแต่ทางเลือกของแต่ละคนแตกต่างกัน

สำหรับนักลงทุนที่ไม่ถนัดในการคัดเลือกหุ้น (ในที่นี้จะขอยุติถึงเฉพาะหุ้นไทยอย่างเดียวนะครับ) และมีเงินลงทุนจำกัด กองทุนรวมจึงถือเป็นทางเลือกอีกทางเพื่อเดินสู่เป้าหมายเดียวกันของเรา ข้อดีของการลงทุนในหุ้นผ่านกองทุนรวมก็คือ ผู้จัดการกองทุนจะทำหน้าที่คัดเลือกหุ้นที่น่าสนใจตามนโยบาย และกรอบการลงทุนที่กองทุนกำหนดไว้

ผู้จัดการกองทุน จะเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกจากคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ทั้งในแง่ของความรู้ และจริยธรรม มีใบประกอบวิชาชีพ (เหมือนหมอเลยครับ) เพื่อให้ให้นักลงทุนสบายใจได้ว่า ลงทุนกับผู้ที่มีความชำนาญและรู้จริงในงานที่เขาทำ แต่ก็เหมือนหมอนะครับ บางคนเก่งแต่รักษาคนไข้บางคนไม่หาย แต่บางคนไม่มีชื่อเสียง แต่กลับสามารถรักษาคนไข้ที่ไปหาหมอมานแล้วเป็นสิบแต่ไม่หาย ให้หายได้ ผู้จัดการกองทุนก็มีทั้งที่ถูกจริต และไม่ถูกจริตกับนักลงทุน เราจึงต้องเลือกกองทุนให้เหมาะกับเราด้วยเช่นกัน

วิธีการเลือกหุ้นของผู้จัดการกองทุนแต่ละคนก็จะแตกต่างกันไป แต่โดยส่วนใหญ่ผู้จัดการกองทุนจะคัดเลือกหุ้นมาไว้ในการบริหารประมาณ ๑๐-๔๐ ตัว ต่อหนึ่งกองทุน หากเราลงทุนหุ้นโดยผ่านตลาดหลักทรัพย์โดยตรง อาจจำเป็นต้องใช้เงินมากกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ในการลงทุนในหุ้นจำนวนมากขนาดนี้ แต่สำหรับกองทุนแล้ว บริษัทหลักทรัพย์จัดการหลายแห่ง เปิดโอกาสให้นักลงทุนเริ่มต้นลงทุนด้วยจำนวนเงินเพียงแค่ ๒,๐๐๐ บาท – ๑๐,๐๐๐ บาท ก็มี แทนที่จะต้องไปนั่งเลือกหุ้นเองก็ได้เป็นเจ้าของหุ้นบริษัทๆ โดยใช้เงินลงทุนไม่มากอย่างที่คิด เห็นไหมครับ ว่ากองทุนรวมก็น่าสนใจทีเดียว

ข้อดีอีกข้อสำหรับการลงทุนผ่านกองทุนรวมก็คือ กระจายความเสี่ยง (Diversify) ยังจำกันได้ไหมครับ ว่าการลงทุนมีความเสี่ยง ยิ่งลงทุนในหุ้น ก็มีความเสี่ยงมากขึ้นกว่าการลงทุนในตราสารหนี้

กองทุนรวม สามารถช่วยกระจายความเสี่ยงจากความผันผวนของหุ้นรายตัวที่เราไปลงทุน ยกตัวอย่างเช่น โรงงานของบริษัทไฟฟ้ใหม่ คนงานประท้วง ผู้บริหารลาออก ฯลฯ ซึ่งเหตุการณ์บางอย่างเราไม่สามารถทราบได้ล่วงหน้า แม้จะวิเคราะห์มาอย่างดีแล้วก็ตาม การลงทุนในหุ้นเพียงตัวเดียว ก็เท่ากับเราแบกรับความเสี่ยงไว้มากกว่าการลงทุนผ่านกองทุนรวม หากลงทุนในบริษัทหลายบริษัท แล้ว

มีเหตุการณ์ไม่ดีกระทบกับราคาหุ้นของบริษัทใดเพียงบริษัทเดียว ผลตอบแทนโดยรวมของกองทุนรวมจะลดลงน้อยกว่าการลงทุนในหุ้น เนื่องจาก มีราคาของหุ้นตัวอื่นที่อยู่ในพอร์ตโฟลิโอ (Portfolio) คอยหนุนไม่ให้ผลตอบแทนลดลงมาก

ข้อสังเกตก็คือ ความเสี่ยงจากการลงทุน ไม่มีวันหมดไป ตราบใดที่เรายังลงทุน (และถึงแม้ไม่ลงทุน เราก้มีความเสี่ยงอยู่ดี) ดังนั้นเราทำได้แค่เพียง บริหารความเสี่ยงด้วยกระจายความเสี่ยงออกไป ไม่สามารถลดความเสี่ยงลงได้ทั้งหมด เรามีหน้าที่แค่รู้ว่า ความเสี่ยงมีอะไรบ้าง และมีวิธีบริหารกับความเสี่ยงนั้นอย่างไร นักลงทุนไม่สามารถวิ่งเข้าเอาหน้าไปดับไฟเวลาโรงงานเกิดไฟไหม้ หรือไม่สามารถเข้าไปใกล้เกลียวกิ้งให้คนงานเลิกประท้วงได้ หากเราเป็นแค่นักลงทุนรายย่อยคนหนึ่ง **กิเลสที่เกิดขึ้นในใจ เราไม่สามารถห้ามไม่ให้เกิดขึ้นได้ กิเลสเกิดขึ้นแล้ว เราก็ไม่สามารถทำให้มันหายไปได้ ทุกอย่างเป็นไปตามเหตุปัจจัยของมัน นักปฏิบัติจะไม่แทรกแซงกิเลส หน้าที่ต่อกิเลสคือ “รู้”** เพียงเท่านั้น นักลงทุนก็มีหน้าที่แค่รู้ว่าความเสี่ยงมีอะไร และเลือกที่จะบริหารด้วยการกระจายความเสี่ยงนั้นอย่างไรเช่นเดียวกัน

สุดท้าย กองทุนหุ้นไทยของบริษัทหลักทรัพย์จัดการในตลาด มีลักษณะการลงทุนทั้งที่เหมือนกันและแตกต่าง ผลตอบแทนดีไม่ดีก็สลับกันไปมา ความเสี่ยงสูงหรือต่ำไม่เหมือนกัน ดูแล้วก็น่าจะเป็นเรื่องยากในการเลือกกองทุนรวม ฟังแล้วก็เหนื่อย แต่หากไม่มีเวลาศึกษาวิเคราะห์หุ้นรายตัวจริงๆ ความง่ายของการคัดเลือกกองทุนรวมที่เราสนใจลงทุนนั้น ง่ายกว่าการไปเลือกว่าจะลงทุนในหุ้นตัวไหน แน่แน่นอน อันนี้ผมยืนยัน!

ฉบับหน้าจะพาไปเลือกกองทุนหุ้น พร้อมยกตัวอย่างให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นครับ

โชคดีในการลงทุนครับ

มานมนตรา ฉบับที่ ๑๗

Literature

วรรณกรรมหัวใจ

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ผู้คนที่ทยอยเข้าห้องรับแขกมีค่อนข้างมาก เพราะนอกจากจะเป็นคนในครอบครัวแล้ว ก็ยังมีผู้หลักผู้ใหญ่เพื่อนเจ้าของบ้าน ซึ่งสนใจอยากทราบเบื้องหลังเหตุการณ์นี้อยู่ไม่น้อย

มรรคาเข้ามาในห้องรับแขกคนแรก เขาพบแพรวานั่งอ่านหนังสืออยู่ก่อนจึงชะงักเท้า รอให้ผู้ใหญ่เป็นฝ่ายเดินนำ

“อ้าวแพรว มาทำอะไรอยู่ที่นี่ละ” คุณธมเอ่ยทัก

“หมดหน้าที่ของแพรวแล้วนี่คะ ตอนนี้ปล่อยให้วงดนตรีเล่นจนจบ แพรวก็หลบมานั่งพัก” หญิงสาวตอบด้วยคำพูดธรรมดาที่สุด แต่มรรคากลับสะดุดใจ หญิงสาวไม่ได้ใสชุดเดิมที่อยู่บนเวที เส้นผมของหล่อนก็หมดชั้น คล้ายเพิ่งเสร็จจากการสระและเช็ดผม

“มีอะไรกันหรือคะคุณพ่อ พวกเขามาตั้งเยาะแยะ” หญิงสาวชะงักมองพร้อมกับยกมือไหว้เพื่อนบิดาที่หล่อนรู้จัก

อะไรบางอย่างสะกิดใจมรรคาให้เขาเพ่งลึกในดวงตาของแพรวา แล้วเขาก็ได้เห็นความว่างเปล่าเลื่อนลอยที่แฝงเร้นในแววตาลหล่อน

“เอาละ ที่นี่มีอะไรก็พูดกันได้แล้ว” คุณธมเริ่มต้นพูด ตั้งใจเป็นคนไกลเกลียดปัญหา

“พลอยไม่มีอะไรจะพูดแล้วค่ะ ชิดก็ไม่ได้สักหรืออะไร พิสูจน์กันแค่นี้ก็รู้แล้วว่าหลานสาวของคุณพ่อคนนี้เป็นคนยังไง

...ทำไมเราต้องให้เขามายืนด่าอยู่ได้...ปึกแก้วถามตนเอง ขณะมองดูแต่ละใบหน้า หล่อนรู้ทันทีว่า นอกจากมรรคาแล้ว ไม่มีใครเชื่อคำพูดของหล่อนเลย

“สาส์อน” คุณฉัตรฉวีเชือดเนียนด้วยคำพูด

“คุณป้า!” เสียงของมรรคาเข้มและกร้าว คุณฉัตรฉวีกลับไม่รู้สึกรู้สีย มีแต่คุณสุณีที่แอบเบ้หน้า อึดอัดใจแทน

“หรือว่าไม่จริง” ผู้อาวุโสกว่าไม่ลดละ “อย่าให้ฉันพูดเลยว่าเด็กคนนี้นั้นสาส์อนแค่ไหน ตาชิดนี่มันเรื่องเล็ก กับเธอเองก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ ภายนอกบอกใครๆ ว่าเป็นพี่น้องกัน แต่ลับหลังเป็นยังไงฉันไม่อยากจะพูด”

“ฉัตรฉวี” คุณธมดวาท “หยุดพูดเรื่องไร้สาระสักที”

ถ้าเป็นธรรมดาได้ยินคำพูดและน้ำเสียงเช่นนี้ คุณฉัตรฉวีเจียบไปนานแล้ว...แต่ยามนี้ คุณฉัตรฉวีกลับจ้องตอบสามืออย่างไม่ลดละ

“คุณนั้นแหละหยุด” คำพูดของคุณฉัตรฉวี ยังไม่มีประกาศติดเข้ากับแววตา...ในดวงตานั้น มีประกายฉายโชนทำให้คุณฉัตรฉวีร่างกายราวกับเป็นอัมพาต ไม่สามารถขยับเขยื้อนพุดจาได้

“ฉันต้องพูด เรื่องนี้มันเป็นหนามยอกใจฉันมานานแล้ว มรรคาก็ได้ชื่อว่าเป็นหลานคุณ กับนังเด็กนั้น ก็ดูเหมือนพี่น้องกัน แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่หรอก เป็นแค่เด็กที่ยายนวลแม่ของมรรคาเก็บมาเลี้ยงเท่านั้น พ่อแม่ของเด็กผู้หญิงนี้ก็ได้ไม่ได้ดีอะไร สมบัติพัสถานก็ไม่มีทิ้งให้ลูก สมแล้วละที่ลูกมันระริกนัก เห็นว่าสมบัติของหัตถ์น้องคุณฉัตรฉวีเขาเยอะนี่ ก็เลยคิดจับมรรคา แล้วก็สำเร็จเสียด้วย งามหน้าใหม่ละ คุณว่าเป็นพี่น้องกันแต่กลับเล่นเป็นพ่อแม่ เทานั้นไม่พอ มันดันเกิดพลาดมีเด็กขึ้นมา ก็เลยต้องไปเอาพยานมัดขบของมันออกละสิ...นี่ถ้าไม่ใช่คุณรู้จักสนิทสนมกับฉันมาบอก จ้างให้ฉันก็ไม่เชื่อ”

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มรรคาโกรธอย่างที่สุด โกรธจนทั้งร่างสั่นระริก ล้าคอติดตัน ไม่อาจกล่าวคำพูดโต้เถียง และโกรธจนคิดว่า ถ้าฆ่าคุณฉัตรฉวีเสียเดี๋ยวนี้ ก็ยังไม่อาจลดทอนความโกรธของเขาลงได้

“ที่จริงฉันก็ไม่อยากพูด แต่มรรคามันดันใช้นามสกุลเดียวกับฉัน นี่ยังดืนะที่นังเด็กนั้นใช้นามสกุลของพ่อแม่มัน ไม่จริงฉันคงไม่รู้จะเอาหน้าไปซุกไว้ที่ไหน...แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ มรรคาเองก็เข้าใจว่าเป็นคนชั่วร้ายซะแล้ว จะหาผู้หญิงสักกี่คนก็ได้ แต่ทำไมถึงมาเลือกเอาเด็กในบ้านที่ไม่รู้...ไม่แน่นะ พ่อแม่มันตายไปตั้งหลายปี ไม่มีผู้ใหญ่ดูแล มันอาจมีอะไรกันตั้งแต่เด็กนั้นน่ะยังไม่ตั้งเต้าก็ได้”...โกหก...โกหกที่สุด ปีกแก้วร่ำร้องอยู่ในใจ แต่ความปวดร้าวเสียใจ ทำให้หล่นเหมือนหุ่นตายซาก พุดอะไรไม่ออก...ตั้งแต่เกิดมา ไม่เคยคิดว่าจะต้องได้เจอกับความน่ากลัวจากปากคนถึงขนาดนี้ เรื่องไม่จริงทั้งนั้น แต่เขากลับพูดเป็นจริงเป็นจังได้ และดูท่าทางคนฟัง จะเชื่อคำโกหกชนิดไม่มีมูลความจริงจากคุณฉัตรฉวีเสียด้วย

ความโกรธของมรรคาเกินขีดสูงสุด ร่างเขาหายสิ้นสะท้อน ล้าคอโปร่งโล่ง แต่แววตาดูร้ายยิ่งกว่าเสือดาวเขี้ยว เพลิงโกรธลุกโผลง สามารถเผาโลกทั้งโลกให้กลายเป็นจุณในพริบตา

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงเครียด ลูกขึ้นยืนเต็มร่าง สายตาคมกราดมองใบหน้าทุกคน ไม่เว้นกระทั่งผู้ใหญ่ที่เขาเคยนับถือ เขาพูดซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงที่กระหังตนเองก็ไม่เคยคิดว่าจะได้ยิน

“ผมไม่ถามละครับ ว่าทุกคนเชื่อคำโกหกของป้าผมไหม และไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะต้องมายืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง ความจริง เรื่องที่เราเริ่มพูดกันมันไม่ใช่เรื่องนี้ แต่ในเมื่อคุณป้าผมเขาอยากเอาเรื่องนี้มาล้อเล่นละก็...ได้ครับ...ผมเล่นด้วย”

นัยน์ตาเขาพุ่งแน่วยังคุณฉัตรฉวีและขิดชนะ

“ถ้าผมกับปีกแก้วจะมีอะไรกัน จนเลยเถิดถึงขั้นมีลูกละก็...รับรองว่าผมไม่มีทางเอามันออกแน่นอน เพราะถ้าเกิดเหตุการณ์อย่างนั้นจริง มันก็มีเพียงเหตุผลเดียวคือ ‘ความรัก’ ถ้าแก้วรักผมและผมก็รักเธอ มันก็แค่เรื่องของเราสองคน ไม่เกี่ยวกับใคร ต่อให้เราไม่ลูก ผมก็มีปัญญาเลี้ยงลูกของผม และเลี้ยงได้เป็นอย่างดีที่สุดด้วย”

มรรคาจุดปีกแก้วให้ลุกขึ้น โอบหล่อนไว้ในวงแขน เด็กสาวกะปริดกะเปลี่ยแทบยืนไม่อยู่ นัยน์ตาเขายังทอดประกายดุดัน

“ที่จริงผมกับแก้วไม่เคยคิดอะไรอย่างนั้นเลย แต่ก็ต้องขอขอบคุณป้ามากที่ช่วยชี้ทางให้ สมัยนี้ผู้หญิงดีๆ หายากเสียด้วย ถ้าผมจับพลัดจับผลู ได้เมียอย่างคุณป้าขึ้นมาละก็ คงช่วยไปทั้งชาติ”

ทั้งคู่เดินจากไปท่ามกลางความงุนงงของผู้อาวุโสทั้งหลาย ความลึกลับสงสัยเกิดขึ้นในใจทุกคน
ต่างคนต่างมองหน้ากัน...ไม่มีคำตอบ

*ลึบร่างมรรคาและปีกแก้วห้องยิ่งเรียบกว่าเรียบ ทันใดนั้น คุณฉัตรจวีก็ชักกระตุกลมพับ ตามด้วย
ขีดขนะและแพรวา*

**ปีกแก้วไม่รู้วาทนเองเข้ามานั่งในรถได้อย่างไร หลอนรู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงถอน
หายใจยาวของมรรคา ชายหนุ่มหันมามองหลอนด้วยแววตาอาหารดั่งเดิม และลึกลงไปมีความ
เจ็บปวดที่ยากจะพसानแผงอยู่**

“พี่หิวข้าวจังเลย” น้ำเสียงเขาอ่อนโยนดังเคย “ไปหาอะไรกินกันดีจ๊ะ”

เด็กสาวมีเพียงแววตาว่างเปล่าให้แก่เขา

มรรคาพยายามสะกดกลืนความรวดเร็วใจ ยิ้มให้หลอน ด้วยรอยยิ้มเอาใจที่สุด เท่าที่ ‘พีมค์’ เคย
มีให้ปีกแก้ว

“เรานัดกันแล้วไม่ใช่หรือจ๊ะ...เอาน่าไปหาอะไรกินกันหน่อย แก้วอยากกินอะไร บอกพีลิส”

ปีกแก้วมองรอยยิ้มและซึมซับความอาหารของเขาไว้เต็มหัวใจ อยากกอดและร้องให้กับอกของ
มรรคาให้สมกับความเสียใจ แต่คำพูดของคุณฉัตรจวี เป็นเหมือนการฉีกภาพความสัมพันธ์อันดีงามของ
หลอนกับเขาเสียสิ้น จากนั้นต่อไป มรรคาไม่ใช่ ‘พีมค์’ สำหรับหลอนอีกแล้ว

“อะไรก็ได้จ๊ะ” เด็กสาวฝืนใจตอบ เสียงห่างเหิน ไม่เกินกระซิบ

มือที่จับพวงมาลัยเกร็งแน่น และคลายลงด้วยความอ่อนใจ นัยน์ตาเขาแลเลยจากเด็กสาวไปสู่
ความมืดเบื้องหน้า สตาร์ทรถ และขับออกไปอย่างช้าๆ

หากเขาสามารถหันกลับมามองถนน หลังรถแล่นผ่าน เขาจะได้เห็น...เงาดำสูงตระหง่าน ยืนค้ำ
ด้วยท่าทางยินดี ริมฝีปากขีดแห้งกำลังส่ายยิ้มอย่างล่ำพอง...เสียงหัวเราะกระหึ่มแทรกซึมทั่ว
บรรยากาศ

"เหอ...เหอ...ฮา...ฮา...ฮา"

**คนที่บอกว่าหิวข้าวกลับนั่งมองอาหารอย่างเฉยเมย ส่วนคนที่ ‘กินอะไรก็ได้’ ก็เพียงนั่ง
ละเลียดอาหารด้วยท่าทางคล้ายหุ่นยนต์**

“ขอเบียร์ทีนึง” มรรคาสั่งตบบริกรก่อนหยิบบุหรี่ยออกมา “พี่ขอสูบบุหรี่นะจ๊ะ ราคาอู่มั้ย”

เด็กสาวได้แต่ส่ายหน้า

มรรคาสูบบุหรี่เหมือนเป็นการหาอะไรทำ แทนการนั่งเฉยๆ หรือรับประทานอาหารซึ่งยากจะฝืน
กิน ท่าทางของปีกแก้วเปลี่ยนไป เขาเข้าใจ...แต่ในเวลานี้ ควรจะพูดคุยเพื่อปรับความรู้สึกแก่กันให้เป็น
ดั่งเดิมมากกว่า...ไม่ใช่หรือ

จะเหมือนเดิมหรือไม่...? ชายหนุ่มถามตนเอง วาจาของคุณฉัตรจวี แม้จะเป็นเท็จทั้งสิ้น แต่มัน
ทำให้ใจของปีกแก้วขาดวินไม่มีขึ้นดี อีกทั้งยังสร้างรอยร้าวให้เกิดขึ้นแก่ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับปีก
แก้ว

เบียร์ถูกนำมาเสิร์ฟ ชายหนุ่มยกขึ้นจิบ นัยน์ตาสบกับเด็กสาวที่กำลังมองเขาอย่างกึ่งกล้ากึ่งขลาดกลัว

“แกว์มีเรื่องอยากขอร้องค่ะ” เด็กสาวรวบซ่อน ทำใจกล้าพูดกับเขา

มรรคาวางแก้วเบียร์และขยี้ก้นบุหรืบนจานรอง

“พี่มค์อย่าโกรธแกว์นะคะ” คำขอร้องยังไม่ออกจากปาก แต่ความหวั่นเกรงในอารมณ์ของเขาก็พลุ่งขึ้น

“จะ” เขารับคำ

“เทอมหน้า แกว์อยากไปอยู่หอ”

มรรคากำมือแน่น สะกดอารมณ์ แววตาเข้ม

“แกว์แคร้...คำโกหกนั้น...ถึงขนาดนี้หรือ” เขาพยายามพูดซ้ำๆ เพื่อไม่ให้เป็นการตะโกน

“ถึงจะเป็นคำพูดโกหก แต่บางเรื่องมันก็ชวนให้ใครๆ เชื่อได้นะคะ”

“เรื่องอะไร...พี่ว่ามีแต่คนปัญญาอ่อนเท่านั้นถึงจะเชื่อกำพูดแก” เขาพูดอย่างขัดใจ

“เรื่องที่แกว์มีแต่ตัวเปล่าๆ แล้วหวังจะมาเกาะพี่มค์นะสิคะ” เด็กสาวนั่งอยู่นาน กว่าจะยอมพูดประโยคนี้

“บ้าสิ” เสียงเขาแน่นตลอดไรรพิน “ทำไมเราต้องแคร้ ใครจะว่ายังงี้ก็ช่าง แคเรบริสุทธิ์ใจก็พอแล้ว”

ปึกแกว์ก้มหน้า ไม่พูดอะไรต่อ มรรคายกเบียร์ดื่มจนหมด นึกอยากสั่งเพิ่ม แต่ก็สงสารใบหน้าเซียวๆ ที่ก้มงุดอยู่เบื้องหน้า

“พี่ไม่ให้แกว์ไปไหนทั้งนั้น” เขาพูดในที่สุด

ตลอดการเดินทางกลับบ้าน คนทั้งสองตกอยู่ในความเงียบบัง มีคำพูดมากมาย ต่างเก็บไว้เพียงในใจ ไม่มีใครกล้าเอ่ยปาก กลัวอีกฝ่ายจะสะเทือนใจ

บ้านทั้งหลังเงียบบ้างกว่าเงียบ มีเพียงดวงไฟหน้าบ้านเปิดสว่าง ป้าแฉล้มกับเจ้าชัยยังอยู่ที่บ้านคุณธม อาจกลับดึกกว่านี้ ไม่ก็เข้าไปเลย มรรคาไขประตูเข้าไปเปิดไฟในบ้าน มองเด็กสาวที่เดินตามอย่างคนไร้วิญญาณ

“ดื่มอะไรหนอยมัยจะ” เขาถามอย่างเอาใจ ปึกแกว์หันมาฝืนยิ้มให้

“แกว์วงแล้วค่ะ”

มรรคาขบริมฝีปาก พยักหน้าอย่างจำยอม พร้อมกับเดินตามเด็กสาวไปส่งถึงหน้าห้องนอน

ปึกแกว์เปิดประตูค้างไว้แล้วหันมาบอกเขาสั้นๆ

“ขอบคุณค่ะ”

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนหัวใจถูกกระตุก ต่อแต่นี้เขาไม่มีสิทธิ์ย่างกรายเข้าไปในห้องหล่อนอีกแล้วหรือไร

“พี่ไม่รู้ว่าจะพูดยังงี้ดี” เขาซุกมือไว้ในกระเป๋า พูดโดยไม่กล้าสบตาเด็กสาว “แล้วพี่ก็ไม่รู้ว่าแกว์กำลังคิดอะไร...นอกจากคำพูดของป้าแล้วๆ แล้ว แกว์ยังโกรธที่พี่พูดโต้ตอบพวกเขาไปหรือเปล่า หรืออาจโกรธที่พี่ไม่รับปากคำขอร้องของแกว์...พี่ก็ไม่รู้”

ชายหนุ่มหยุดพูด ท่าทางอึดอัดไม่ผิตยาม 'พื้มค' จ้องอนน้องน้อย

"แต่ถึงยังไง...พี่ก็ต้องขอโทษด้วย"

ประตูปิดลงแล้ว มรรคายังยืนอยู่หน้าห้องอีกเนิ่นนาน นัยน์ตาเหม่อมองประตูที่ปิดกั้นระหว่างตนกับเด็กสาว บางที...ประตูใจที่ปึกแก้วนึกไว้อย่างจะดูหนาแน่นเสียกว่า

เมื่อประตูปิด ปึกแก้วก็ยังยืนมองบานประตูไม่ผิตจากมรรคา ทั้งยังเนิ่นนานกว่า...คนทั้งสองมองประตูบานเดียวกัน แต่กลับไม่มีฝ่ายใดยอมเปิดออกมา...เด็กสาวยืนนิ่งอยู่นาน จนได้ยินเสียงฝีเท้าเดินจากไป ตามด้วยเสียงเปิดประตูหน้าบ้านและเสียงสตาร์ทรถ

หลังจากมรรคาออกไป บ้านยิ่งเงียบเหงา วังเวง ตาชายแห่งความหม่นหมองทอดคลุ่มบ้าน เอาไว้จนไม่มีที่หลีกหนี...แล้วน้ำตาก็ไหลรินผ่านแก้มของปึกแก้วซ้ำๆ

พันเกลียวกำลังฝัน ในฝันหลอนตกอยู่ ณ ดินแดนอันมืดมิด แต่หลอนก็ไม่ได้อยู่เพียงลำพัง ผู้ร่วมชะตากรรมเดียวกับหลอน มีความทุกข์แสนสาหัส กำลังเล่าเรื่องราวของตัวเองให้ฟัง มันเป็นเรื่องราวความรักที่น่าหดหู่ใจ

"น่าอายไหม ที่ข้าเป็นฝ่ายทุ่มเทความรักแต่ผู้เดียว โดยหารู้ไม่ว่า บุคคลที่ข้าหลงรักนั้น สูงส่งเกินกว่าข้าจะเอื้อมถึง"

พันเกลียวไม่เป็นใบหน้าผู้เล่า แต่จากน้ำเสียงหลอนก็รู้ว่าใคร

"เขาจากไป ข้าได้แต่รอคอย ความทุกข์กัดกร่อนใจจนผมหงอกขาวโพลน แต่นานาถ ที่ความรักของข้ามันไม่มีวันสมหวังได้"

"กะพ้อ" เป็นเสียงของพันเกลียว "ข้าอยากเห็นน้ากว่าที่หาเทพที่เจ้ารักมีคุณความดีเพียงใด มีความงดงามปานไหน เจ้าถึงมงายรักเขาถึงขนาดนี้"

หญิงสาวไม่รู้ว่ประโยคเหล่านี้หลุดออกไปได้อย่างไร

"ถ้าเจ้ามีความรัก เจ้าจะไม่คิดหรอกว่า บุคคลนั้นจะดีหรือเลว งดงามหรืออัปลักษณ์ เจ้ารู้แต่เพียงว่า ทุกสิ่งที่เจ้ามีล้วนเป็นของเขาทั้งสิ้น ให้ได้ทั้งหมดแม้ชีวิต วิญญาณ เพียงหวังให้เขาไยดีเจ้าแม้สักเพียงเสี้ยวใจ"

"ความรักช่างน่ากลัวนัก" พันเกลียวพูด

"แต่ข้าก็ยินดีเผชิญกับความน่ากลัวนั้น" กะพ้อยืนยันหนักแน่น

ตลอดคืน พันเกลียวจำได้ว่า มันเต็มไปด้วยการพูดคุย สนทนากันถึงเรื่องความรักและการรอคอย ความทุกข์ใจของหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งหัวใจถูกบรรจด้วยความรักที่รวดราว ความเจ็บปวดที่ตนเองยินยอมยอมรับ

และน่าแปลก ที่น้ำตาของพันเกลียวหลากไหลลงมา น้ำตาที่ไม่เคยสัมผัสแก้มหลอนมานานนับสิบปี หลอนไม่เข้าใจตนเองเหมือนกันว่า เพราะเหตุใด...หลอนเห็นใจ หรือเวทนาวิญญาณดวงนั้นกันแน่

มรรคากลับถึงบ้านในเวลาอรุณรุ่ง เขาแปลกใจที่เห็นเจ้าชายมาเปิดประตูให้ตามหน้าที่พลกรเคลื่อนผ่านประตูเขาจึงไขกระจกลงถาม

"กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่วะชัย"

“เมื่อคืนครับ ดึกโขเหมือนกัน” เจ้าชัยตอบ

“มายังไงกันล่ะ”

“ป่าแก่ให้ผมเรียกแก๊กซี่ครับ”

“อ้าว...บ้านนั้น เขาไม่เอารถมาส่งหรือ” เขาสงสัย ธรรมดาลุงธมไม่ใช่คนแล้งน้ำใจต่อลูกจ้าง

“ก็คงจะเอามาส่งอยู่หรือครับ ถ้าป่าแก่ไม่ไปทะเลาะกับแม่ครัวที่นั่นก่อน” เจ้าชัยตอบ ท่าทางมีเรื่องอยากพูดมากกว่านี้

มรรคาขมวดคิ้ว คิดว่าพอจะเดาเรื่องได้บางส่วน

ชายหนุ่มเข้าไปในบ้าน พอได้เห็นแม่บ้านใหญ่เตรียมยกกาแฟร้อนออกมาจากห้องครัว

“ชงกาแฟให้ใครล่ะป่า” เขาถาม

“ให้คุณนั้นแหละ ต้มเหล้ามาไข่ไหมคะ”

“ขอบใจนะป่า” เขารับกาแฟ จงใจไม่ตอบคำถามอีกฝ่าย “ทำไมตื่นเช้านัก เมื่อคืนกลับดึกไม่ใช่หรือ”

“ค่า...” ป้าแฉล้มจ้องใจลากเสียงยาว “กลับดึกจริง แต่มาแล้วนอนไม่หลับ คนมันโมโห ก็พอดีต้องตื่นมาส่งคุณแก้วด้วย”

มรรคาชะงัก วางถ้วยกาแฟในมือ

“แก้วไปไหน” คำถามสั้น แต่ไม่อาจปกปิดความร้อใจ

“คุณก็ทำเป็นจำไม่ได้” ป้าแฉล้มแก้งบ่น “เธอก็ไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อนๆ นะสิคะ เธอว่าขออนุญาตคุณไว้ตั้งหลายวันแล้ว”

ชายหนุ่มครุ่นคิด...จริงสิ...จำได้ว่าป้าแก้วเคยบอกเขาว่าจะขอไปเที่ยวกับเพื่อนๆ หลังสอบเสร็จ แต่เขาไม่ทันนึกกว่าเป็นวันนี้

“ป้าว่าให้เธอไปเที่ยวพักผ่อนบ้างก็ดีค่ะ ทั้งเรื่องนวัตศิลป์เพราะปากคนไว้ข้างหลังนั่นแหละ”

“ป้าก็รู้เหมือนกันหรือ” มรรคาจิบกาแฟ ใจเย็นลง

“ค่ะ ก็อีนั่งแม่ครัวมันเอามาพูด...มันว่าคุณนายฉัตรฉวีแก่ประกาศออกปาวๆ ลั่นห้องรับแขก ใครๆ ก็ได้ยิน”

ชายหนุ่มหน้าเคร่ง ไม่พูดอะไร

“ที่แรกป้าก็อธิบายกับพวกในครัวนั่นแหละค่ะว่า มันเป็นเรื่องโกหกทั้งนั้น คุณกับคุณแก้วจะไปมีอะไรกันได้ยังไง ป้าเป็นพยานได้ทั้งคน แต่นั่งแม่ครัวมันว่าป้าดอแหล เขาข้างเจ้านาย ป้าเลยจุนขาด ต่อมันชะ เท่านั้นแหละคุณ ครัวแตกกระเจิงเลย”

กาแฟหมดถ้วย มรรคาลุกขึ้น...

“ฉันไปนอนก่อนนะป่า ทั้งเหนื่อย ทั้งเพลีย” พูดจบเขาก็หันหลังเดินขึ้นบันได

“คุณมัดคะ” เสียงอ่อนโยนของป้าแฉล้มทำให้เขาหันกลับมามอง

“อย่าคิดมากนะคะ ความจริง มันต้องเป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ”

มรรคาพยักหน้า แม้จะไม่มีรอยยิ้ม หรือคำขอบคุณ แต่ดวงตาของเขาก็สื่อความหมายจากใจได้ชัดเจน

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๒

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๒ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้

กับคำศัพท์เกี่ยวกับพระพุทธศาสนากันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้คะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ หนังสือผิดที่ไม่รู้ จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

โมฆบุรุษ ภูปารหนบุคคล เสขะ เอหิภิกขุอุปสัมปทา คิลานปัจฉัย

ปายาส อเสขะ เอกัคคตา วิมุตติสุข สอุปาทิเสสนบุคคล

๑. ผู้ยังต้องศึกษา ได้แก่ พระอริยบุคคลที่ยังไม่บรรลุอรหัตตผล
๒. ผู้ไม่ต้องศึกษา เพราะศึกษาเสร็จสิ้นแล้ว คือ พระอรหันต์
๓. ความมีจิตแน่วแน่อยู่ในอารมณ์อันเดียว
๔. บุคคลที่ควรนำกระดุกบรรจุสอุปวัฏฐา ได้แก่ พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก พระเจ้าจักรพรรดิ
๕. ข้าวสุกที่หุงด้วยนมโค นางสุชาดาถวายแก่พระมหาบุรุษในเวลาเช้าของวันที่พระองค์จะได้ตรัสรู้
๖. ผู้ยังไม่สิ้นอุปาทาน คือ พระอริยบุคคลทั้งหมด ยกเว้นพระอรหันต์
๗. คนโง่เขลา, คนที่พลาดจากประโยชน์อันพึงได้พึงถึง
๘. วิธีอุปสมบทที่พระพุทธเจ้าประทานด้วยพระองค์เอง
๙. สุขเกิดแต่ความหลุดพ้นจากกิเลส อาสวะ และปวงทุกข์
๑๐. ปัจฉัยสำหรับคนไข้, ยารักษาโรค

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- เห็นผิด, ความเห็นที่ผิดจากคลองธรรม เช่น เห็นว่าทำดีได้ชั่ว ทำชั่วได้ดี และความเห็นที่ไม่นำไปสู่ความพ้นทุกข์.....มิจฉาทิฏฐิ
- ดาริผิด ได้แก่ ดาริแสไปในกาม ดาริพยายาม ดาริเบียดเบียนเขา.....มิจฉาสังกัปปะ
- วาจาผิด, เจริจาผิด ได้แก่ พุดปด พุดส่อเสียด พุดคำหยาบ พุดเพ้อเจ้อ.....มิจฉาวาจา
- ทำการผิด ได้แก่ กายทุจริต ๓ คือ ข่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม.....มิจฉากัมมันตะ

- เลี้ยงชีพผิด ได้แก่ หาเลี้ยงชีพในทางทุจริตวินัยหรือผิดศีลธรรม.....มีจลาอาชีวะ
- พยายามผิด ได้แก่ พยายามทำบาป พยายามทำอกุศลที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น.....มีจลาพยายามะ
- ระลึกผิด ได้แก่ ระลึกถึงการอันจะยั่วให้เกิดราคะ โทสะ โมหะ.....มีจลาสติ
- ตั้งใจผิด ได้แก่ จดจ่อ ปักใจ แน่วในกามราคะ ในพยาบาท เป็นต้น.....มีจลาสมาธิ
- รู้ผิด เช่น ความรู้ในการคิดอุบายทำความชั่วให้สำเร็จ.....มีจลาญาณ
- พ้นผิด ได้แก่ ความพ้นที่ไม่เป็นจริง ความพ้นที่ไม่น่าออกไป ผู้ไม่พ้นสำคัญว่าพ้น.....มีจลาวิมุตติ

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับดีวีดีการบรรยายของคุณดังตฤณค่ะ

๑. คุณศุภศิริ จ.สมุทรปราการ
๒. คุณชุติมา กรุงเทพฯ
๓. คุณภัทรมน กรุงเทพฯ
๔. คุณร่ำเริง กรุงเทพฯ
๕. คุณเพ็ญพร จ.จันทบุรี
๖. คุณอิศรญา กรุงเทพฯ
๗. คุณชิตาวัลย์ จ.สงขลา
๘. คุณวรกมล กรุงเทพฯ
๙. คุณบรรพต กรุงเทพฯ
๑๐. คุณนิพล จ.นครราชสีมา

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*